

Séta hulló levelek között

Odafent nyilván megsejtettek valamit, s intézkedtek. Az égboltról pedig lassan eltűnedezték a felhők – nyilván sürgős dolguk támadt valahol –, a teret pedig szépen kitöltötte a Nap soha el nem múló, legfeljebb néha rejtőzködő fénye. A gyerekek legnagyobb örömére visszatért az, amitől az átlagember néha a vénasszonyokat, máskor az indiánokat szokta emlegetni. Előbbiek ennek hallatán persze eldobják a sértődékenység látszatát, míg az utóbbiak ... talán nem is hallotta róla sohasem.

A nyár tehát visszafordult hosszú, távolodó útjáról. Megértette, még nincs itt az ideje, hogy magára hagyja az őszt, árván, hidegen. Talán még egyszer látni akarta a vasvári iskolásokat. Az elsősöket, másodikosokat, harmadikosokat és negyedikeseket, amint túracipőt húzva „számolni kezdték” a tíz- és százmétereket. A gyerekeket persze a legkevésbé sem érdekelte a megtett táv nagysága. Sokkal inkább lekötötték figyelmüket a Csónakázó tó víztükkrén táncoló vízipókok (csodapókok!), a nádszéleken „kiránduló” halrajok, akik nyilván a halak iskolájának növendékei. Örömmel üdvözölte a túrázókat egy-két horgászó nagypapa is, cseppet sem bosszankodva, hogy a gyerekzsivaj talán megzavarja a nagypapa korú pontyokat, amúrokat a csendet követelő táplálékkeresésben.

A nebulók – a tanítók szigorú felügyelete alatt – innen a Szentkút felé indultak tovább, hogy a forrás sokak szerint gyógyhatású vizével csillapítsák szomjukat. Közben pedig versenyeztek, ki gyűjt több és szebb falevelet, amelyekre rá van írva a tavasz minden üdve, bája, a nyár gazdagsága. A fák zacskókba kerülő termése pedig azt üzentte gyűjtőjének: megérte. Megérte jónak, őszintének, igaznak lenni, megérte elsajátítani az ősök tudományát... Ez az élet örök körforgása.

A nagyszínpadhoz érve két dolog derült ki. Az egyik, hogy az iskola pedagógusai egy játékot eszeltek ki a gyerekek számára, a másik, hogy az ajándékok előkészítésénél nem csak a győztesekre gondoltak. A legnagyobb izgalmat persze a természet meglepetése jelentette egy sikló formájában. A pici állat egy hatalmas tölgy tövében „vette le túracipőjét”, hogy a tanulóknak előadást tartson a természet szépségéről, sérülékenységéről. Dolga végeztével pedig néhány levél alá bújva jelezte, most már pihenni vágyik.

Példáját követték a gyerekek is, akiknek hazatérve volt miről mesélniük.

(S míg el nem feledem: köszönet érte az Égieknek!)

T. V.